

РЕШЕНИЕ

№ 1158

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 02.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **10256** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], район „С.“, пл.,„П. Р. С.“ № 6А, представлявано от управителя А. Р. Бояджийски, предявена чрез пълномощника му Адвокатско дружество „Б. и Партньори“, представлявано от адв.Т. П. Т. срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221017009277-091-001 от 08.03.2019г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност началник на сектор“Ревизии“, възложил ревизията и А. Л. И. на длъжност главен инспектор по приходите- ръководител на ревизията в частта, в която е потвърден с Решение № 1271/24.07.2019г., издадено от директора Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“ („ОДОП“) С. на Националната агенция по приходите (НАП) и е отказано право на данъчен кредит общо в размер на 115208,95 лева, на основание чл.70, ал.1, т.3 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) по фактури: № 3/31.08.2017г., издадена от [фирма]; № 3/ 19.09.2017г., издадена от [фирма]; № 5/18.09.2017г., издадена от [фирма] и № 361/02.08.2017г., издадена от [фирма].
В жалбата се твърди, че ревизионния акт е незаконосъобразен и необоснован, постановен при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Развиват се подробни съображения в тази насока, като конкретно се сочи, че РА е съставен в нарушение на чл.119, ал. 2 ДОПК. Поддържа се, че фактическите констатации и правни изводи в РА са противоречие със събраните доказателства и в нарушение на основни принципи на

данъчния процес. Навеждат се доводи в подкрепа на поддържаната теза и се излагат съображения относно приложението на чл.70, ал.1, т.3 ЗДДС. Иска се отмяна на РА в обжалваната му част.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител-адв. Б. поддържа жалбата, по изложените в нея съображения, с искане да се уважи. Допълнителни съображения за основателност на жалбата развива в представени писмени бележки. Претендира присъждане на разноски, съобразно представените писмени доказателства.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при Централно управление (ЦУ) на НАП С., в съдебно заседание, чрез юрк. В. оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна и недоказана, съобразно мотивите, изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“ С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите в жалбата и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед №Р-22221017009277-020-001 от 28.12.2017г., връчена по електронен път на 10.01.2017г., издадена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед №РД-01-369/30.03.2016 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.09.2017г. до 30.11.2017г. Срокът за извършване на ревизията е удължен със Заповеди за изменение на ЗВР (ЗИЗВР №Р-22221017009277-020-002/07.03.2018г., №Р-22221017009277-020-003/ 04.04.2018г. и № Р-22221017009277/08.05. 2018 г. до 08.06.2018 г.

На основание чл. 117, ал.2 от ДОПК е изготвен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221017009277-092-001/14.11.2018 г., връчен по електронен път на ревизираното лице на 17.12.2018г., който съдържа изискуемите реквизити по чл. 117, ал. 2 от ДОПК (л.50) от делото.

Ревизионното производство е приключило с издаване на Ревизионен акт (РА) №Р-22221017009277-091-001/08.03.2019г., издаден от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. С РА, в оспорената му част и предмет на настоящото производство е прието, че са налице предпоставките и са установени правни основания за корекция на ползвания данъчен кредит по фактури, издадени от доставчици, както следва: от [фирма] по фактура № 3/31.08.2017 г. в размер на 17602,47 лева; от [фирма] по фактура № 3/ 19.09.2017 г., в размер на 46939,92 лева; от [фирма] по фактура № 5/18.09.2017 г., в размер на 46939,92 лева и от [фирма] по фактура № 361/02.08.2017 г., в размер на 3726,64 лева.

В оспорения РА е прието, че [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 111 482,31 лв. по фактури, издадени от [фирма]; [фирма], и [фирма], които документират наем на недвижими имоти, като през същият данъчен период дружеството е ползвало право на данъчен кредит в размер на 3726,64 лв. по фактура, издадена от [фирма], с предмет доставка и монтаж на охранителна система, авансово плащане по оферта.

В хода на ревизионното производство е установено, че основната дейност на дружеството-жалбоподател е свързана с цялостното административно обслужване на

„О. Л.“ – дружество, регистрирано в Д. с рег. №IC20140882. Възприето е че, съгласно представен договор от 17.12.2014г. дружеството-жалбоподател [фирма] се задължава да предоставя на О. С. Л., със седалище в Д. услуги по IT поддръжка, извършване на маркетингови и бизнес анализи, правни услуги, предоставяне за ползване на офис помещения и сгради, охранителни, транспортни услуги, организиране на фирмени събития и др.

В резултат на извършените насрещни проверки на посочените доставчици, органите по приходите са установили за отделните доставчици следното:

[фирма]

Дружество жалбоподател е ползвало право на данъчен кредит през м. 09.2017г. в размер на 17 602,47 лв. по фактура, издадена от [фирма] с предмет - наем на недвижим имот за периода от 31.08.2017 г. до 28.02.2018 г. във връзка с договор от 01.03.2017 г., с който е отдаден под наем на дружеството-жалбоподател триетажна масивна сграда със съответните избени и сервизни помещения /ресторант К./, находяща се в [населено място], [улица], със застроена площ от 320 кв.м. заедно с дворното място, върху което е построена сградата, цялото с площ по скица 774 кв.м. Договорът е сключен със срок 5 години. Установено е, че процесният актив е осчетоводен от страна доставчика, като процесната фактура е включена в дневника му за продажби, а плащането е осъществено по банков път. Във връзка с отказаното право на данъчен кредит по тази фактура, ревизиращите органи са приели, че не са ангажирани доказателства за използване на имота в дейността на ревизираното дружество, или за осъществяване на последващи облагаеми доставки, а напротив от посещение на имота, обективизирано в Протокол №1271887/04.12.2018 г. е установено, че същият е ремонтиран, охранява се от [фирма], но няма данни да се стопанисва и обитава.

[фирма]

[фирма] е ползвало право на данъчен кредит в размер на 46 939,92 лв. по фактура, издадена от [фирма], с предмет „наем на недвижими имоти“ във връзка с договор за наем от 19.09.2016 г. и анекс към него, с който на дружеството жалбоподател са отдадени под наем следните обекти:

- жилищна сграда в [населено място], [улица], състояща се от сутерен 152,77 кв.м. с предверие, тоалетна, техническо помещение асансьор; първи етаж от 355 кв.м. състоящ се от входно помещение, коридор, трапезария, дневна, кухня с бар, перално помещение, ел. помещение, гараж за два автомобила, тераса, сауна, тоалетна, предверие, душ,вътрешен басейн, стая за масаж, фитнес, кабинет, гардеробна и тоалетна; втори етаж - 332,02 кв.м., състоящ се от стълбище, предверие, три спални, четири гардеробни, четири бани с тоалетни и две тераси.

- поземлен имот, на който е построена сградата, с площ 1050 кв.м.,заедно с външен басейн, техническа станция, външен паркинг за два автомобила, помещение за охрана и лятна кухня с озеленена тераса.

Съобразно уговореното в посочения договор, годишният наем е определен в размер на 120 000,00 евро /234 699,60 лв./, без ДДС и е платим до 31.12 на всяка календарна година. С анекс към договора е уговорено задължение на наемателя да заплати част от годишната наемна цена за първата година в размер на 30 000 евро без ДДС в срок до 30.09.2016 г. Плащането е фактурирано и отчетено през м. 09.2016 г. На 19.09.2017 г. е платен наемът за периода от 19.09.2017 г. до 19.09.2018 г. Посочено е, че процесната фактура е включена от доставчика в дневника му за продажби за съответния период.

Посетен е адреса, на който се намира имотът, като в протокол №1271888/04.12.2018г. е отразено, че имотът е видимо необитаван и няма указателни табели чия собственост е, и от кого се стопанисва. В ревизионния акт е прието, че не са ангажирани конкретни доказателства за реалното използване на имота в дейността на дружеството жалбоподател, както и че не са посочени конкретни лица, представители на клиента, които са ползвали имота.

[фирма]

Дружеството жалбоподател е ползвало право на данъчен кредит в размер на 46 939,92 лв. по фактура, издадена от [фирма], с предмет „наем на недвижим имот“ във връзка с договор за наем от 19.09.2017 г. за отдаване под наем на дружеството жалбоподател следните имоти, находящи се в местността Б., [населено място], а именно:

- поземлен имот с площ от 9029 кв.м. за вилна сграда;
- вилна сграда със застроена площ на сградата 501 кв.м.
- сграда със застроена площ от 55 кв.м. предназначение: постройка на допълващото застрояване
- сграда със застроена площ от 32 кв.м. и предназначение: постройка на допълващото застрояване
- поземлен имот с площ от 100 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, ведно с всички подобрения и приращения в него.

В хода на проверката е установено, че процесната фактура е включена от доставчика в дневника му за продажби за периода.

Органите по приходите са приели, че ревизираното дружество не е ангажирало доказателства, че описаните имоти са ползвани реално в дейността на дружеството, и че със същите се извършват облагаеми доставки. Счели са, че дейностите по административно обслужване изрично са упоменати в основния договор, а именно административни услуги във връзка с разработване на платформа за онлайн обучение и последващата ѝ поддръжка, като административните услуги са: ИТ поддръжка, поддръжка на платежни услуги, извършване на маркетингови и бизнес анализи, правни услуги, предоставяне и ползване на офис помещения. Обосновано е, че се касае за услуги, предназначени за представителни или развлекателни цели по смисъла на чл. 70, ал.1, т. 3 от ЗДДС, поради което е отказано правото на данъчен кредит по фактурите за наем на имоти, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма].

[фирма]

С ревизионния акт не е признато право на данъчен кредит в размер на 3726,64 лв. по фактура №361/02.08.2017г., издадена от [фирма] с предмет „доставка и монтаж на охранителна система, авансово плащане по оферта“, мониторирана на нает от жалбоподателя обект в [населено място], м.Б., [улица], във връзка с договор от 15.06.2017 г. за доставка и монтаж на системи, с който е извършена доставка, монтаж, въвеждане в експлоатация и гаранционно обслужване на: „система за видеонаблюдение, алармена система, система за пожароизвестяване, структурно кабелна система, интернет мрежа и телевизия“.Отказът да се признае право на данъчен кредит е аргументиран, с това, че системите са монтирани в обект, за който е установено, че не се използва за дейността на дружеството, поради което е прието, че оборудването е предназначено за представителни цели и на основание чл. 70 ал. 1 т.3 от ЗДДС е отказано правото на данъчен кредит в размер на 3726,64 лв. по

процесната фактура.

Жалбоподателят оспорва констатациите и извършените корекции с аргумента, че всички получени стоки и услуги, предмет на процесните фактури, са префактурирани на неговия клиент дружество „О. С. Л.“, ОАЕ, за което е представил декларация в хода на ревизията.

С РА и потвърждаващото го решение е прието, че в случая наетите луксозни жилищни имоти не се използват за дейността на дружеството, а са предназначени за представителни и развлекателни цели, който извод се обосновава от една страна с липсата на представени от ревизираното лице доказателства за обратното, и от друга страна с резултатите от извършените проверки на място на обектите, документирани с протоколи. Прието е, че дейностите по административно обслужване са дефинирани в основния договор и същите са свързани с предоставяне на административни услуги във връзка с разработване на платформа за онлайн обучение и последващата ѝ поддръжка. Административните услуги от своя страна включват: ИТ поддръжка, поддръжка на платежни услуги, извършване на маркетингови и бизнес анализи, правни услуги, предоставяне и ползване на офис помещение.

В РА е прието, че в хода на ревизията не са ангажирани доказателства, че през ревизираните периоди наетите обекти са използвани от [фирма] в изпълнение на договорните му задължения, свързани с обслужването на клиента О. С. Л., поради което е възприето, че за целите на ЗДДС и предвид условията и редът за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит, уредени в разпоредбите на чл. 68 – чл. 72 от ЗДДС, в случая не е изпълнено необходимото условие - стоките или услугите да се използват за целите на извършваните от лицето облагаеми доставки.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред и в частта, в която е отказан право на данъчен кредит за процесните фактури е потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., с Решение № 1271/24.07.2019 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, срещу подлежащ на обжалване административен акт, след като е осъществено обжалване по административен ред, в съответствие с изискването на чл. 156, ал. 2 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал.2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Осъществявайки контрол в посочения обхват, настоящият състав приема, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.112, ал.2,т.1 от ДОПК-Т. Б. Г., определен съгласно т.1 на Заповед № РД-01-1390/30.10.2016 г., издадена от директора на ТД на НАП-С. и А. Л. И.- ръководител на ревизията, определена със ЗВР № Р-22221017009277-020-001 от 28.12.2017 г.

Ревизионният акт отговаря на изискването за форма, съдържа изискуемите реквизити по чл. 120, ал.1,т.1- т.8 вкл. от ДОПК и е подписан от неговите издатели с валиден електронен подпис, което се установява от приложените удостоверения на [фирма] (л.60-л.79). Същият е обжалван в срок по административен ред, което е задължителна процесуална предпоставка за обжалването му пред съда, по аргумент от чл. 156, ал.2

от ДОПК.

По отношение спазването на процесуалните правила - ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия, издадена от Т. Б. Г., определен за компетентен орган по смисъла на чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК, съгласно т.1 на Заповед № РД-01-1390/30.10.2016 г., издадена от директора на ТД на НАП- С.. ЗВР съдържа изискуемите реквизити по чл. 113, ал. 1, т.1-6 от ДОПК, посочен е поименно ревизиращия екип, като в нея изрично е посочено, че ревизията на дружеството жалбоподател е във връзка с установяване на отговорността му за данък върху добавената стойност по доставки, извършени за периода от 01.09.2017 г. до 30.11.2017г., с което са изпълнени законовите изисквания на чл.113, ал.1, т.1, т.2, т.3, т.4 и т.5 от ДОПК. ЗВР е връчена на ревизираното лице по електронен път /л.35/, като е спазен срокът по чл.114, ал.2 от ДОПК за извършване на ревизията.

Оспореният ревизионен акт е издаден въз основа на Ревизионен доклад № Р-22221017009277-092-001/14.12.2018 г. /л.37-50/, който съдържа изискуемите реквизити по чл. 117, ал.2, т.1 - т.10 от ДОПК и е неразделна част от РА, съгласно чл. 120, ал.2 от ДОПК. Ревизионният доклад е подписан от неговите издатели по ел. път, с валиден електронен подпис/ л.60-л.79/ и е връчен на РЛ по ел.път на 17.12.2018 г./л.50/, като срещу него не е депозирано възражение, съобразно чл.117, ал.5 от ДОПК. Срещу РА в срок е депозирана жалба вх. № 53-06-3467/03.04.2019г., по която решаващият орган е постановил Решение № 1271/24.07.2019г., с което РА е изменен в една част, а в друга е потвърдил обжалвания ревизионен акт, която е предмет на настоящото производство.

Съдът приема за неоснователни доводите на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ревизионното производство, обосновани с нарушение по чл.119, ал.2 от ДОПК, относно срока за издаване на ревизионния акт. В случая действително се установява, че РД № Р-22221017009277-092-001/15.11.2018г. е връчен по ел. път на ревизираното дружество на 17.12.2018г., като в срока по чл. 117, ал.5 от ДОПК, не е подадено възражение, при което РА е следвало да бъде издаден до 13.02.2019г. Обжалваният РА е издаден на 08.03.2019г., извън срока по чл. 119, ал.2 от ДОПК. Това нарушение обаче не е съществено, тъй като срокът по чл.119, ал.2 от ДОПК за издаване на РА е инструктивен и неспазването му не представлява самостоятелно основание за отмяна на обжалвания ревизионен акт.

Спорът между страните е правен и се свежда до преценка дали получените от жалбоподателя доставки от дружествата [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], които са обективирани в процесните фактури, въз основа на сключените договори за наем и доставка, са предназначени за представителни и/или развлекателни цели и налице ли е основанието по чл. 68, ал.1- чл. 72 от ЗДДС за признаване право на данъчен кредит по тези фактури.

Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която

регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно константната практика на ВАС и СЕС, за да е налице право на приспадане на данъчен кредит е необходимо наличието на две кумулативно установени предпоставки - стоките да са били доставени или услугите – извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура. Наличието на фактура е въведено като основна предпоставка за възникване правото на данъчен кредит с разпоредбата на чл.71, т.1 от ЗДДС.

Разпоредбата на чл. 62, ал.1 от Правилника за прилагане на закона за данък върху добавената стойност (ППЗДДС) определя, че представителни или развлекателни цели по смисъла на чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗДДС са: посрещане, престой и изпращане на гости и делегации; ношувки; консумация на храна и напитки; организиране на делови срещи; тържества, развлекателни мероприятия; екскурзии. Алинея 2 на посочената правна норма предвижда, че ал. 1 не се прилага по отношение на организиране на симпозиуми, конгреси, конференции и други подобни мероприятия, които са пряко свързани с представяне или тестване на предлаганите от лицето стоки или услуги в рамките на независимата му икономическа дейност.

Въведено е ограничение на правото на приспадане на данъчен кредит с чл. 70, ал.1 ЗДДС, който предвижда, че правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато: т. 3. стоките или услугите са предназначени за представителни или развлекателни цели.

По делото не е спорно и това се установява от събраните в хода на ревизията доказателства, че е изпълнено условието по чл.71, ал.1, т.1 от ЗДДС. Жалбоподателят притежава данъчен документ /фактури/, издадени от преките му доставчици, както следва: [фирма], фактура № 3/31.08.2017г. в размер на 17602,47 лева; [фирма], фактура № 3/19.09.2017г., в размер на 46939,92 лева; [фирма], фактура № 5/18.09.2017г., в размер на 46939,92 лева и от [фирма], фактура № 361/02.08.2017 г., в размер на 3726,64 лева. Цитираните фактури са отразени в дневниците за продажби и справките-декларации и е начислен данъкът по смисъла на чл.86 от ЗДДС. Не е спорно също така, че ревизираното дружество е извършило плащане по процесните фактури, по банков път. От доказателствата по делото се установява, че както ревизираното лице, така и преките доставчици са представили

доказателства, удостоверяващи изпълнението на доставките. Нещо повече, самите органи по приходите не оспорват тяхната реалност, доколкото не са изложени аргументирани констатации и правни изводи в тази насока.

Предвид изложената по-горе законодателна рамка, правото на приспадане на данъчен кредит се упражнява когато са налице кумулативно няколко условия, сред които безспорно е стоките или услугите обект на доставка да се използват от получателя за последващи облагаеми доставки. В тази връзка, настоящата инстанция намира, че в случая са налице доказателства, както за реалността на процесните доставки /фактури, договори, предавателни документи, разплащателни документи и др/. Същевременно, твърденията за последващата им реализация към чуждестранния клиент „О. Л.“- Д., като част от осъщественото от жалбоподателя административно обслужване през ревизирания период по сключения между тях договор, не са оборени от ревизиращите органи. Във връзка с мотивите на ревизиращите органи за липса на доказателства за използване на процесните доставки за икономическата дейност на дружеството, следва да се посочи, че в ЗДДС и Правилника за прилагането му няма въведени начален и краен период или дата на започване на дейността по извършване на облагаеми доставки с конкретен актив, като условие за приспадане на данъчен кредит. Няма и изискване доставките да са осъществени в същия данъчен период, през който се претендира правото на приспадане на данъчен кредит. Следователно, дори ако към момента на ревизията наетите активи, съответно получените услуги, все още не са използвани за последващи облагаеми доставки и за икономическата дейност на жалбоподателя, то това обстоятелство не може да бъде основание за отказ на данъчен кредит. Същевременно, органите по приходите не са оспорили и опровергали чрез събраните в хода на ревизията доказателства и допустими доказателствени средства твърдението на ревизираното дружество, че доставките са получени и използване във връзка с административното обслужване на „О. Л.“- Д..

Изводите на ревизиращите органи, възприет и ответника, че активите, предмет на процесните доставки се използват за представителни и развлекателни цели, е изцяло немотивиран и недоказан. Ревизиращият екип се е ограничил единствено с цитиране разпоредбата на чл. 70, ал.1,т.3 от ЗДДС и на чл. 62, ал.1 от ППЗДДС, регламентиращ дефиницията на представителни или развлекателни цели по смисъла на чл. 70, ал.1,т.3 от закона, без да обосноват правните си изводи със съответните доказателства. Не са налице конкретно установени факти,

сочещи че процесните активи са ползвани от жалбоподателя за посрещане, престой и изпращане на гости и делегации; нощувки; консумация на храна и напитки; организиране на делови срещи; тържества, развлекателни мероприятия; екскурзии. Напротив, както изрично е посочено в РД, при извършените проверки на гореописаните имоти е констатирано, че същите са необитаеми и не се ползват към датата на посещението.

На следващо място, за да се приеме, че активите са ползвани за представителни или развлекателни цели, следва да са налице категорични доказателства за извършване на такива дейности от ревизираното дружество, като: издадени фактури за извършени представителни разходи, за организиране на мероприятия с представителна цел, данни за нает персонал, фактурирани услуги от и на трети лица, каквито в случая не са събрани в хода на ревизията.

Отчитайки горното, настоящата инстанция приема, че при издаване на РА са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неизпълнение на задължението от страна на органите по приходите да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица в производствата по този кодекс, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон.

В случая, изводите на ревизиращите органи са необосновани, доколкото процесните фактури(за които е отказано право на данъчен кредит), не са обсъдени през призмата на основния предмет на дейност на дружеството, независимо, че същият е посочен както в Ревизионния доклад, така и в Ревизионния акт. Доколкото е безспорно и с РА също така е прието, че основната дейност на ревизираното дружество през ревизирания период от време е: административни услуги във връзка с разработване на платформа за онлайн обучение и последващата ѝ поддръжка, във връзка с администриране на дейността на дружество „О. Л.“-Д., както и наличие на договор с последното дружество от 17.12.2014г. за административни услуги, то извършваните от дружеството-жалбоподател по този договор услуги като: ИТ поддръжка, поддръжка на платежни услуги, извършване на маркетингови услуги и бизнес анализи, правни услуги, предоставяне и ползване на офис помещения и сгради, консултантски услуги нямат характер на представителни или развлекателни цели по смисъла на чл. 62, ал.1 от ППЗДДС. Сключените от дружеството-жалбоподател договори за наем на недвижими имоти по фактури, издадени от: Антик пропърти“ Е., [фирма], [фирма] са свързани с основната му дейност и с изпълнение на договора с „О. Л.“ от 17.12.2014г., към което дружество е установено, че

са префактурирани процесните фактури и са налице основанията за приспадане правото на данъчен кредит по същите фактури.

Неоснователно не е признато право на данъчен кредит в размер на 3726,64 лв. и по фактура №361/02.08.2017г., издадена от [фирма] с предмет „доставка и монтаж на охранителна система, авансово плащане по оферта“. Тази охранителна система е мониторирана в недвижим имот в [населено място], м.Б., [улица], нает от жалбоподателя съгласно договор за наем и за нея е неприложимо ограничението по чл.70, ал.1, т.3 от ЗДДС, тъй като няма характер на представителни или развлекателни цели по смисъла на чл. 62, ал.1 от ППЗДДС.

Ответникът не е установил фактическите основания и в хода на ревизията не са събрани писмени доказателства, обосноваващи крайният извод за наличие на всички предпоставки за прилагане на ограничението по чл. 70, ал.1, т.3 от ЗДДС и отказ от право на приспадане на данъчен кредит.

Посочените процесуални нарушения са съществени и представляват самостоятелно основание за отмяна на обжалвания ревизионен акт и потвърждаващото го решение. Допуснатите съществени процесуални нарушения са довели и до неправилно приложение на материалния закон от приходните органи. По изложените съображения жалбата се явява основателна, при което обжалваният ревизионен акт в оспорената част, потвърден с решение на директора на Д“ОДОП“-С., следва да се отмени като незаконосъобразен.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК, предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, който съгласно договор за правна защита и съдействие е договорен в размер на 4000 лв. без ДДС и изплатен по банков път в размер на 4800 лв. с ДДС. Договореният и изплатен адвокатски хонорар е съобразен с чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл.1 от същата наредба размерът на адвокатското възнаграждение се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента и не може да бъде по-малък от определения минимален размер за съответния вид помощ. В случая договореният размер на адвокатското възнаграждение надвишава с 317,92 лв. минималния размер по Наредбата, при което не са налице основания за намаляването му, тъй като не е прекомерно завишен. На жалбоподателя следва да се присъдят и разноски в размер на 50.00лв., представляващи заплатена държавна такса в полза на АССГ, или общо разноски в размер на 4850,00 (четири хиляди осемстотин и петдесет) лева. Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 1 от ДОПК

Съдът,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], район „С.“, пл. „П. Р. С.“ № 6А, представлявано от управителя А. Р. Бояджийски Ревизионен акт № Р-22221017009277- 091-001 от 08.03.2019г., издаден от Т. Б. Г. на длъжност началник на сектор "Ревизии", възложил ревизията и А. Л. И. на длъжност инспектор по приходите- ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1271/24.07.2019г. на директора Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. и е отказано право на данъчен кредит общо в размер на 115 208,95 лева на основание чл.70, ал.1, т.3 от ЗДДС по фактури: № 3/31.08.2017г., издадена от [фирма]; № 3/19.09.2017г., издадена от [фирма]; № 5/18.09.2017г., издадена от [фирма] и № 361/02.08. 2017г., издадена от [фирма], ведно с начислените лихви.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“-С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], район „С.“, пл. „П. Р. С.“ № 6А разноски по делото в размер на 4850,00 лева (четири хиляди осемстотин и петдесет) лева.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението, чрез Административен съд-София-град до Върховния административен съд на Република България.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :